

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 2To/56/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5614010049
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 07. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Urbanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2014:5614010049.2

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Urbanovej a sudkýň JUDr. Evy Kyselovej a JUDr. Dany Wänkeovej, na verejnom zasadnutí konanom 23. júla 2014 prejednal odvolanie podané obžalovaným Z. U. proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp.zn. 2T/19/2014 zo dňa 19. mája 2014 a takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. odvolanie obžalovaného Z. U. **z a m i e t a .**

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom Okresný súd Liptovský Mikuláš v konaní po povolení obnovy konania uložil obžalovanému Z. U. podľa § 188 ods. 2 Tr. zák., § 38 ods. 2 Tr. zák., § 36 písm. l) Tr. zák., § 37 písm. h) Tr. zák., § 41 ods. 2 Tr. zák. (v znení Trestného zákona účinného po 21.12.2012) úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 7 rokov a 8 mesiacov s tým, že podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. na výkon trestu odňatia slobody ho zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Tento trest mu uložil za skutky pod bodom 1/ až 4/, za ktoré bol právoplatne uznaný vinným rozsudkom Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp.zn. 2T/7/2010 zo dňa 2.2.2010, právne kvalifikované v bode 1/, 2/ ako pokračovací zločin vydierania podľa § 189 ods. 1, 2 písm. a) Tr. zák., spolupáchatelstvom podľa § 20 Tr. zák., v bode 3/ ako zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), d) Tr. zák. a v bode 4/ ako zločin obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 ods. 1, 2 písm. a), b) Tr. zák., spolupáchatelstvom podľa § 20 Tr. zák. a v tom istom bode ako zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1, 2 písm. c) Tr. zák., spolupáchatelstvom podľa § 20 Tr. zák. V tomto rozsudku zostal výrok o vine a rovnako i výrok o uložení povinnosti nahradiť poškodenému škodu, nedotknutý.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie obžalovaný, a to bezprostredne po jeho vyhlásení. Odvolanie odôvodnil sám i prostredníctvom obhajcu.

Obžalovaný sám v písomnom podaní zo dňa 28.5.2014 a zo dňa 13.6.2014 v podstate uviedol, že pôvodný rozsudok bol zrušený vo výroku o treste v jeho prospech. Trestná sadzba v jeho prípade začína na siedmich rokoch. V pôvodnom konaní mu bola ponúknutá dohoda o vine a treste päťkrát. V obnovenom konaní bola dohoda zo strany prokurátora bez dôvodu odmietnutá. Toto je podľa obžalovaného nečestné, nespravodlivé a voči jeho osobe diskriminačné, pretože trest bol zrušený v jeho prospech a nie v jeho neprospech. Ďalej citoval ustanovenie § 394 ods. 1 Tr. por. a tiež ustanovenie § 404 ods. 2 Tr. por., ktoré boli v jeho prípade porušené. Prokurátor po povolení obnovy konania podal obžalobu na podklade viny uznanej v rámci konania o dohode o vine bez toho, aby došlo aj ku konaniu o dohode o treste, ktorý bol zrušený v jeho prospech. Ak prokurátor nevyužil možnosť uzavrieť dohodu o treste, nekonal v jeho prospech, obžalobu podal predčasne, resp. nebol oprávnený ju podať. Okresnému súdu obžalovaný vytýkal, že po podaní obžaloby nepostupoval podľa § 243 Tr. por. a túto predbežne neprejednal. Konal tak nezodpovedne a protizákonne. Ďalej argumentoval tým, že obnova konania

zakazuje súdu uložiť prísnejší trest, ako mu bol uložený pred obnovou. Teraz uložený trest považuje za prísnejší. V pôvodnom konaní mu bolo možné uložiť trest od 11 rokov a 6 mesiacov do 16 rokov a v obnovenom konaní od 7 rokov do 16 rokov. Namietal zistené poľahčujúce a priťažujúce okolnosti, keď podľa jeho názoru súd nezohľadnil u neho poľahčujúcu okolnosť, že skutky spáchal vo veku blízkom veku mladistvých podľa § 36 písm. d) Tr. zák. Naproti tomu súd ako priťažujúcu okolnosť hodnotil to, že spáchal viac trestných činov, čo je podľa neho v rozpore so stanoviskom trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR č. 1/2011, ktoré sa týka rozdielného výkladu § 37 písm. h) Tr. zák. v otázke pojmu „viac trestných činov“.

Obžalovaný odôvodnil odvolanie i prostredníctvom obhajcu. V písomnom podaní, ktoré bolo krajskému súdu doručené dňa 19.6.2014, uviedol, že uložený trest je neprimeraný, nespĺňa požiadavky spravodlivosti a napadnutý výrok o treste nezodpovedá doterajšiemu priebehu konania. Prvostupňový súd bez ďalšieho uložil mu trest odňatia slobody v rovnakej výmere ako v pôvodnom rozsudku, teda 7 rokov a 8 mesiacov. Poukázal na významné okolnosti a postup súdu pri rozhodovaní v pôvodnom konaní. Pri rozhodovaní o treste v pôvodnom rozsudku konajúci súd mu uložil trest odňatia slobody pod zákonom ustanovenú dolnú hranicu trestnej sadzby. V novom konaní súd mu síce uložil rovnaký trest odňatia slobody, no de facto vo vzťahu k jeho osobe ide o trest prísnejší, než aký mu bol uložený pôvodne, a to v tom zmysle, že za účinnosti nového znenia ustanovenia § 41 ods. 2 Tr. zák. mu bol uložený trest odňatia slobody ani nie na zákonom ustanovenej dolnej hranici trestnej sadzby (7 rokov), ale dokonca nad túto zákonom ustanovenú dolnú hranicu trestnej sadzby. Súd teda pri rozhodovaní o treste napriek zmene zákona v jeho prospech a za nezmenených ostatných okolností, bez akéhokoľvek logického odôvodnenia rozhodol tak, že mu uložil trest odňatia slobody vo výmere 7 rokov a 8 mesiacov. Podľa názoru obhajoby súd pri novom rozhodovaní o treste by mal aplikovať rovnaký postup a rovnaké zásady, aké si osvojil pri pôvodnom rozhodovaní o treste, keď oproti pôvodnému rozhodnutiu nedošlo k žiadnej zmene skutkových okolností, teda súd rozhodoval za úplne totožného skutkového stavu. Pokiaľ tomu tak nie je, potom odvolaním napadnutým výrok o treste neobstojí pre svoju arbitrárnosť. Podľa odvolateľa súdom uložený trest odňatia slobody vo výmere 7 rokov a 8 mesiacov je neprimeraný a nespravodlivý. Navrhol, aby krajský súd napadnutý výrok o treste zrušil a vec súdu prvého stupňa vrátil, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Na verejnom zasadnutí obžalovaný i jeho obhajca trvali na dôvodoch podaného odvolania. Oproti návrhu v písomnom odvolaní navrhli, aby krajský súd vo veci rozhodol sám tak, že obžalovanému uloží miernejší trest. Príslušný prokurátor navrhol odvolanie obžalovaného zamietnuť.

Krajský súd považuje za potrebné predovšetkým uviesť, že napadnutý rozsudok, sp.zn. 2T/19/2014 bol vydaný v „obnovenom konaní“, ktoré nasledovalo po tom, čo uznesením Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp.zn. 2Nt/8/2013 zo dňa 27.1.2014 bola povolená obnova konania v trestnej veci Z. U., ktorá skončila právoplatným rozsudkom Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp.zn. 2T/7/2010 zo dňa 2.2.2010. V tomto konaní bol v prospech Z. U. zrušený výrok o treste, ktorým mu bol uložený podľa § 188 ods. 2 Tr. zák., s použitím § 41 ods. 2 Tr. zák., § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Tr. zák. (za použitia tzv. asperačnej zásady) úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 7 rokov a 8 mesiacov so zaradením na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Zároveň boli zrušené aj všetky ďalšie rozhodnutia obsahovo nadväzujúce na výrok o treste, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad. Vec bola podľa § 404 ods. 2 Tr. por. vrátená prokurátorovi do prípravného konania a Z. U. bol podľa § 403 a § 71 ods. 1 písm. c) Tr. por. vzatý do väzby s tým, že lehota väzby začala plynúť okamihom nadobudnutia právoplatnosti uznesenia o povolení obnovy konania.

Predmetom obnoveného konania bolo teda len rozhodnutie o treste, ktorý má byť obžalovanému uložený za trestné činy uvedené vo výrokovej časti napadnutého rozsudku, zo spáchania ktorých bol právoplatne uznaný vinným rozsudkom Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp.zn. 2T/7/2010 zo dňa 2.2.2010.

Krajský súd ako súd odvolací preskúmal v zmysle § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého výroku o treste, ako i správnosť postupu konania, ktoré tomuto výroku predchádzalo. Prihliadal pritom i na chyby, ktoré síce neboli odvolaním vytykané, ale sú takej povahy, že by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. Následne zistil, že odvolanie obžalovaného bolo podané v zákonom stanovenej lehote, oprávneným subjektom, avšak je nedôvodné.

Po splnení prieskumnej povinnosti odvolací súd zistil, že napadnutý rozsudok, obsahujúci len výrok o treste odňatia slobody, ako aj konanie, ktoré tomuto výroku predchádzalo, zodpovedá stavu vecí a zákonu. Závery prvostupňového súdu, prezentované vo výrokovej časti rozsudku a vysvetlenie týchto záverov v odôvodnení napadnutého rozsudku, si krajský súd v celom rozsahu osvojil, a preto v zásade na odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa odkazuje.

V súvislosti s účelom trestu považuje krajský súd za nutné, a to aj vzhľadom na odvolacie námietky obžalovaného, tohto upozorniť na základné pravidlá dôležité pri ukladaní trestu.

Medzi ne v prvom rade patrí ustanovenie § 34 ods. 1 Tr. zák. zakotvujúce účel trestu, podľa ktorého trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život, a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou.

Trest je opatrením štátneho donútenia, ktoré v mene štátu, na základe a v medziach zákona ukladajú v predpísanom konaní na to povolané súdy páchatel'ovi za spáchaný trestný čin. V tejto definícii je vyjadrená zásada „nulla poena sine lege, sine crimine, sine iudicio“. Trest ako právny následok trestného činu môže priamo postihnúť len páchatel'a trestného činu (zásada personalnosti trestu), tak aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu (§ 34 ods. 3 Tr. zák.).

Trest je jedným z prostriedkov na dosiahnutie účelu Trestného zákona. Tým je určená aj jeho funkcia v tých smeroch, v ktorých má pôsobiť zákon na ochranu spoločnosti, jednak pred páchatelom trestného činu, voči ktorému sa prejavuje prvok represie (zabráneniu v trestnej činnosti) a prvok individuálnej prevencie (výchovy k riadnemu životu - rehabilitácia), a jednak aj voči ďalším členom spoločnosti - potencionalným páchatelom, voči ktorým sa prejavuje prvok generálnej prevencie (výchovné pôsobenie trestu na ostatných členov spoločnosti).

Ochrana spoločnosti sa teda uskutočňuje dvoma prvkami, a to prvkom donútenia (represie) a prvkom výchovy. Oba prvky sa uplatňujú zásadne súčasne v každom treste, pričom treba mať na zreteli dôležitosť vzájomného pomeru medzi trestnou represiou a prevenciou.

Ochrana spoločnosti pred páchatelmi trestných činov, vrátane ochrany práv a slobôd jednotlivých občanov, robí z trestu prostriedok sebaobrany spoločnosti pred trestnými činmi. Trest pritom nesmie byť prostriedkom na riešenie iných spoločenských problémov. Preto Trestný zákon vychádza z myšlienky, že základným účelom a cieľom trestu je ochrana spoločnosti pred trestnými činmi a pred ich páchatelmi.

Individuálna prevencia spočíva vo vytvorení podmienok na výchovu odsúdeného k tomu, aby viedol riadny život. Generálna prevencia má zabezpečiť nielen odradenie ostatných potencionalných páchatel'ov od páchania trestných činov, ale i utvrdenie pocitu právnej istoty a spravodlivosti u ostatných členov spoločnosti. Spravodlivé a včasné uloženie trestu dáva ostatným členom spoločnosti najavo, že konanie, za ktoré bol uložený trest, je protiprávne a nežiaduce, varuje ich pred páchaním trestnej činnosti a posilňuje pocit právnej istoty a právneho štátu. Trestný zákon vychádza z jednoty individuálnej a generálnej prevencie, pričom obe tieto zložky sa navzájom dopĺňajú a podmieňujú. Disproporcja medzi jednotlivými druhmi prevencie v zásade vedie k nedostatočnému výchovnému pôsobeniu trestu tak na páchatel'a trestného činu, ako i na ostatných členov spoločnosti.

Trest samozrejme musí vyjadrovať aj morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou. V treste je teda obsiahnuté aj spoločenské odsúdenie, negatívne ohodnotenie páchatel'a a jeho činu, a to tak právne, ako aj etické.

Ďalším ustanovením, ktoré musí súd aplikovať pri úvahách týkajúcich sa ukladania trestu, je § 34 ods. 4 Tr. zák., podľa ktorého pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

Výmerou trestu sa rozumie nielen určenie trestu v rámci sadzby tam, kde je trest takto kvantifikovaný, ale aj určenie rôznych modalít alebo obsahu trestov, ak je toto určenie vyhradené súdu (napríklad určenie druhu a rozsahu zakázanej činnosti, rozsahu majetku, ktorý prepadá v prospech štátu, určenie podmienok, obmedzení pri treste zákazu pobytu, pri podmiennečnom odsúdení). Práve rozpätie

zákonom stanovenej trestnej sadzby pri určitých trestoch umožňuje a zároveň ukladá súdu povinnosť individualizovať ukladaný trest. Súd je povinný vo výmere uloženého trestu zohľadniť všetky okolnosti uvedené v ustanovení § 34 ods. 4, ods. 5 Tr. zák.

Osobu páchateľa treba hodnotiť vo všetkých súvislostiach. V rámci hodnotenia osoby páchateľa nemožno obísť ani možnosti jeho nápravy. Úsudok o možnosti nápravy páchateľa si súd vytvára z veľkej časti už na základe povahy a závažnosti spáchaného trestného činu, t.j. či ide o prečin, zločin, resp. obzvlášť závažný zločin, pri náležitom zhodnotení osoby páchateľa. Možnosť nápravy páchateľa konkretizuje jeho osobu vo všetkých zásadných súvislostiach. Primárne ide o stanovenie prognózy budúceho vývoja správania sa páchateľa na základe objasnenia jeho osobnostných vlastností a ich spojitostí so spáchaným trestným činom, vrátane vplyvu sociálnej mikroštruktúry. Z hľadiska posúdenia možnosti nápravy páchateľa má veľký význam celkový spôsob jeho života a jeho správanie pred spáchaním trestného činu a jeho postoj k spáchanému trestnému činu (Rt 23/1967). Záver súdu o možnosti nápravy páchateľa musí byť vždy v plnom súlade s ochranou, ktorú súd uloženým trestom poskytuje záujmom spoločnosti, štátu a občanom pred útokmi páchateľov trestných činov a výchovným pôsobením na ostatných členov spoločnosti.

Pri ukladaní trestov treba zároveň vychádzať zo spojenia a vzájomnej vyváženosti dvoch princípov, a to z princípu zákonnosti trestu a z princípu individualizácie trestu.

Trest musí byť úmerný k spáchanému trestnému činu (zásada proporcionálnosti trestu). Úmernosť trestu okrem iného určujú aj pohnútky páchateľa a možnosti jeho nápravy.

Podľa názoru krajského súdu prvostupňový súd postupoval v súlade s vyššie uvedenými zásadami a rozhodol správne, keď obžalovanému Z. U. uložil trest odňatia slobody vo výmere 7 rokov a 8 mesiacov, t.j. v rovnakej výmere, v akej mu bol uložený trest v pôvodnom konaní. Z odpisu registra trestov je zistiteľné, že obžalovaný okrem tohto odsúdenia má záznam o odsúdení zo dňa 19.12.2007, kedy bol rozsudkom Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp.zn. 2T/7/2006 uznaný vinným z prečinu neoprávneného používania cudzieho motorového vozidla podľa § 216 ods. 1, 2 písm. c) Tr. zák. a z prečinu krádeže podľa § 212 ods. 1 Tr. zák., spolupáchateľstvom podľa § 20 Tr. zák. a bol mu uložený trest odňatia slobody vo výmere 1 rok s určením skúšobnej doby do 18.9.2009. Dňa 29.9.2011 mu bol nariadený výkon trestu. Následne mu bol trest odpustený Rozhodnutím prezidenta Slovenskej republiky o amnestii zo dňa 2.1.2013. Na obžalovaného sa hľadí, ako keby nebol odsúdený. Existenciu poľahčujúcich a priťažujúcich okolností vyhodnotil prvostupňový súd správne a v súlade so zákonom. Obžalovaný sa priznal k spáchaniu trestných činov a ich spáchanie i úprimne oľutoval (§ 36 písm. l/ Tr. zák.). Priťažovalo mu, že spáchal viac trestných činov (§ 37 písm. h/ Tr. zák.).

V tejto súvislosti krajský súd reaguje na odvolacie námietky obžalovaného, keď vytýkal súdu prvého stupňa, že u neho nezohľadnil, že skutky spáchal vo veku blízkom veku mladistvých (poľahčujúca okolnosť podľa § 36 písm. d/ Tr. zák.). Rovnako vytýkal súdu prvého stupňa, že nepostupoval správne, keď vyhodnotil u neho ako priťažujúcu okolnosť tú skutočnosť, že spáchal viac trestných činov (§ 37 písm. h/ Tr. zák.). S týmito námietkami obžalovaného sa krajský súd nestotožňuje. Obžalovaný v čase spáchania skutkov mal viac ako 20 rokov. Trestný zákon síce jednoznačne definuje v ustanovení § 127 ods. 2 Tr. zák. pojem „osoba vo veku blízkom veku mladistvých“, keď konštatuje, že ide o osobu, ktorá dovŕšila 18. rok svojho veku a neprekročila 21 rokov svojho veku, avšak túto poľahčujúcu okolnosť je možné priznať iba páchateľovi, u ktorého jeho vek mal zrejmy vplyv na jeho rozumovú alebo vôľovú vyspelosť a spôsobilosť. U obžalovaného, s poukazom na závažnosť spáchanej trestnej činnosti i jej skladbu, priznanie tejto poľahčujúcej okolnosti neprichádza do úvahy. Zistenie priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. h) Tr. zák. je správne. Obžalovaný spáchal viac trestných činov, ktoré sú uvedené pod bodom 1/ až 4/ rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp.zn. 2T/7/2010 zo dňa 2.2.2010. Odvolacie argumenty obžalovaného, týkajúce sa zistených poľahčujúcich a priťažujúcich okolností, považoval krajský súd za bezvýznamné a nezodpovedajúce zákonu. Rovnako výhrady obžalovaného, keď tvrdí, že prokurátor nepostupoval správne, keď s ním neuzavrel dohodu o treste a podal obžalobu, nemajú oporu v zákone. Odvolateľa treba poučiť, že v dohodovacom konaní ani obžalovaný, ani súd nemôžu nútiť prokurátora k uzavretiu dohody o vine a treste. Aj na konanie o dohode o vine a treste sa totižto vzťahuje akuzачný princíp. Ide o dispozičné právo prokurátora, ktoré prokurátor môže, a nemusí využiť.

Treba uviesť, že prvostupňový súd v predloženej veci dôsledne postupoval podľa § 2 ods. 12 Tr. por. a hodnotil dôkazy, týkajúce sa výroku o treste, na základe vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo aj v ich súhrne. Jeho zistenia i záver sú správne. Odvolací súd nemôže napadnutý rozsudok zrušiť len preto, že obžalovaný sám na základe svojho presvedčenia hodnotí tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom. V predloženej veci nie je možné napadnutému rozsudku vytknúť žiadnu chybu v zmysle zákonných ustanovení.

Krajský súd uzatvára, že v predloženej veci nezistil žiadne skutočnosti, na základe ktorých by pri aplikácii už upravenej asperačnej zásady mal zmeniť pôvodné rozhodnutie o treste, pokiaľ ide o jeho výmeru. Trest, ktorý bol Z. U. uložený, je na spodnej hranici rozpätia zákonom ustanovenej trestnej sadzby a zodpovedá základným zásadám ukladania trestov zakotveným v § 34 Tr. zák. V žiadnom prípade nemožno súhlasiť s odvolateľom, že uložený trest je neprimeraný a nespĺňa požiadavky spravodlivosti.

Na tomto mieste považuje odvolací súd za nevyhnutné zdôrazniť, že dôvodom povolenia obnovy predmetného trestného konania vo vzťahu k rozhodnutiu o treste bol nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 28.11.2012, sp.zn. PL. ÚS 106/2011, zverejnený 21.12.2012 pod číslom 428/2012 Z.z. (na základe ktorého došlo k zrušeniu vety za bodkočiarkou v ustanovení § 41 ods. 2 Tr. zák., ktorou sa prikazovalo súdu pri ukladaní trestu podľa asperačnej zásady tento uložiť nad jednu polovicu trestnej sadzby odňatia slobody určenej podľa prvej vety § 41 ods. 2 Tr. zák.) a § 41b ods. 1 zákona č. 38/1993 Z.z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov. V prípade, ako je i tento, súdy pri rozhodovaní o návrhu na povolenie obnovy konania opierajúceho sa o vyššie označený nález Ústavného súdu Slovenskej republiky, postupovali podľa stanoviska trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky Tpj 44/2013 z 26.11.2013, v zmysle ktorého bol súd povinný obnovu konania povoliť, a to z dôvodu uvedeného v § 41b ods. 1 zákona č. 38/1993 Z.z., a to bez toho, aby skúmal, či sú na povolenie obnovy konania splnené aj iné podmienky uvedené v § 394 ods. 1 Tr. por. Inak povedané, v zmysle vyššie uvedeného bol súd za danej situácie povinný predmetnú obnovu konania (vo vzťahu k rozhodnutiu o treste) povoliť, a to bez ohľadu na to, či rozhodnutie vydané v obnovenom konaní vyznie pre odsúdeného priaznivejšie alebo nie. V štádiu konania o povolení obnovy konania sa v prípade, ako je i tento, súd povoľujúci obnovu konania vôbec nezaoberal tým, či pôvodne uložený trest je v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, t.j. či je alebo nie je primeraný. Rozhodnutie o povolení predmetnej obnovy konania malo teda čisto formálny charakter a nijakým spôsobom neprejudikovalo priaznivejšie rozhodnutie pre odsúdeného (úspešnosť odsúdeného) v obnovenom konaní. To, či navrhovateľ obnovy konania svojím návrhom skutočne aj dosiahne to, čoho sa domáhal (t.j. zníženia pôvodne uloženého trestu odňatia slobody), sa ukáže až v „obnovenom konaní“. Až v „obnovenom konaní“ sa totiž súd zaoberal tým, či pôvodne uložený trest je primeraný alebo nie, alebo či aj pri aplikácii už upravenej tzv. asperačnej zásady výmera pôvodne uloženého trestu odňatia slobody spĺňa všetky atribúty spravodlivosti a zákonnosti.

Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti považoval odvolací súd uložený trest odňatia slobody v takej výmere, ako ho aj v pôvodnom konaní uložil okresný súd, za potrebný a primeraný na dosiahnutie účelu trestu tak z hľadiska individuálnej prevencie, t.j. výchovy páchatel'a k riadnemu životu, ako aj z hľadiska generálnej prevencie.

V súlade so stavom veci a zákonom je i výrok o zaradení obžalovaného na výkon tohto trestu do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Na základe vyššie uvedených skutočností krajský súd odvolanie obžalovaného Z. postupom podľa § 319 Tr. por. ako nedôvodné zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.